

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 17.12.2003
KOM(2003) 792 endelig

2003/0308 (CNS)

Forslag till

RÅDETS BESLUTNING

**om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer og om forlængelse af
beslutning 89/688/EØF**

(forelagt af Kommissionen)

DA

DA

BEGRUNDELSE

1. Det er fastsat i artikel 2, stk. 3, i Rådets beslutning 89/688/EØF af 22. december 1989 om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer¹, at lokale varer på grund af de oversøiske departementers særlige problemer helt eller delvist kan fritages for særtolden i en periode på op til ti år efter indførelsen af nævnte ordning. Denne periode udløb egentlig den 31. december 2002, eftersom ordningen blev indført den 1. januar 1993 ved lov nr. 92-676 af 17. juli 1992², der omsatte Rådets beslutning 89/688/EØF af 22. december 1989 i fransk lovgivning.
2. I medfør af artikel 3 i Rådets beslutning 89/688/EØF³ forelagde Kommissionen den 24. november 1999 Rådet en beretning med en vurdering af, hvordan Fællesskabets særtoldordning var forløbet siden ikrafttrædelsen. Det konkluderes heri, at de fire franske oversøiske departementer som følge af deres afsides beliggenhed er i en langt mere udsat økonomisk og samfundsmæssig situation end resten af Den Europæiske Union. Kommissionen understreger, at denne særtoldordning og lokale varers fritagelse herfra er meget vigtig. Ordningen giver lokalsamfundene mulighed for at hjælpe erhvervslivet til at overleve under økonomisk ugunstige forhold. Den fungerer som et supplement til Fællesskabets politik, idet den giver lokalsamfundene midler til at støtte den økonomiske og sociale udvikling i samtlige regioner og til at bevare et vist niveau på uddannelses- og sundhedsplejeområdet. Kommissionen henleder dog også i sin rapport opmærksomheden på de kriterier, som Den Europæiske Domstol har fastsat med hensyn til særtoldordningen, nemlig at eventuelle fritagelser skal være nødvendige, stå i forhold til målsætningen og være præcist afgrænsede.
3. Traktatens artikel 227, stk. 2, som var retshjemmel for Rådets beslutning af 1989, afløstes af artikel 299, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, da denne trådte i kraft den 1. maj 1999. Den er retsgrundlaget for de foranstaltninger, der vedtages til afhjælpning af disse afsides beliggende EU-regioners permanente handicaps. Det fastslås i EF-traktatens artikel 299, stk. 2, at de afsides liggende regioner, som de franske oversøiske departementer udgør en del af, har meget særlige forhold. Det er fastsat i denne bestemmelse, hvilke vilkår der skal gælde for disse regioner. Det vil sige, at disse regioners økonomiske forhold og sociale strukturer skal tilgodeses inden for rammerne af EF-traktatens bestemmelser⁴. Det fremgår af traktaten, at disse regioners forhold vanskeliggøres af følgende faktorer: deres fjerne beliggenhed, deres status som øsamfund, deres lille areal, deres vanskelige topografiske og klimatiske forhold, og den omstændighed at de er økonomisk afhængige af ganske få produkter. Kombinationen af disse faktorer og de vedvarende virkninger heraf er yderligere hæmmende for regionernes udvikling. Dette er baggrunden for, at Rådet anmodes om at vedtage særforanstaltninger, idet

¹ EFT L 399 af 30.12.1989, s. 46.

² Journal officiel de la République française af 19.7.2002, s. 9697.

³ KOM(1999)621 endelig udgave

⁴ En række territorier, og herunder de franske oversøiske departementer, er undtaget fra skattebestemmelserne i den af EF-traktaten afledte ret. Dette gælder bl.a. den fælles momsordning, der blev indført ved Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, og punktafgiftsordningen i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed.

det specifik bør fastsættes, på hvilke vilkår EF-traktaten skal gælde i disse regioner. Der kan fastsættes specifikke foranstaltninger bl.a. på det skattepolitiske område. Sådanne særforanstaltninger skal nok tilgodesee regionernes særlige forhold, men må dog ikke være til skade for EU's retlige orden, og herunder det indre marked og den fælles politik på de forskellige områder, for så vidt angår integritet og indre overensstemmelse. Dette er baggrunden for, at der indføres nye skattepolitiske foranstaltninger i de franske oversøiske departementer.

4. Det Europæiske Råd⁵, som ved flere lejligheder har udtalt sig herom, Europa-Parlamentet⁶, Regionsudvalget⁷ og Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁸ har afgivet en række udtalelser, hvori de har belyst disse regioners særlige forhold og handicaps og understreget, hvor vigtigt det er at få vedtaget særforanstaltninger til afhjælpning af disse på grundlag af EF-traktatens artikel 299, stk. 2; de har samtidig anmodet Kommissionen om snarest at fremsætte forslag til foranstaltninger.
5. Kommissionen vedtog den 13. marts 2000 en rapport med en række særforanstaltninger, som ønskedes vedtaget⁹. For så vidt angår det skattepolitiske aspekt fremgår det af rapporten, at artikel 299, stk. 2, åbner mulighed for iværksætte særforanstaltninger med sigte på afsides liggende regioner, når de berørte medlemsstater anmoder herom. Det hedder videre i Kommissionens rapport, at det i hvert enkelt tilfælde skal vurderes, hvilken ordning der egner sig bedst til virkeliggørelse af de målsætninger, der er opstillet for disse regioners regionale udvikling og støtten hertil, og at skattemæssige undtagelsesforanstaltninger, eventuelt af længere varighed, også kan komme på tale.
6. Frankrig sendte den 12. marts 2002 Kommissionen en anmodning om at få fritagelsen for særtoldordningen forlænget med 10 år. Det fremgik ikke af anmodningen, hvilke varer der skulle være fritaget under den nye ordning, hvor stor afgiftsdifferencen skulle være mellem lokale og ikke-lokale produkter, og hvordan disse oversøiske departementers handicaps begrundede en sådan fritagelse og afgiftsdifferentiering. Kommissionen meddelte de franske myndigheder, at de måtte fremsende oplysning herom, inden der kunne udarbejdes et forslag til rådsbeslutning på grundlag af artikel 299, stk. 2. Kommissionen forelagde derfor den 28. august 2002¹⁰ et forslag til rådsbeslutning, hvorved Rådets beslutning af 22. december 1989

⁵ Pkt. 38 i konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Köln den 4. juni 1999, pkt. 59 i konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Lissabon den 4. marts 2000, pkt. 53 i konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Feira den 20. juni 2000, konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Nice den 7., 8. og 9. december 2000, konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Göteborg den 15. og 16. juni 2001, samt konklusionerne af Det Europæiske Råds møde i Sevilla den 21. og 22. juni 2002.

⁶ Europa-Parlamentets beslutning om udviklingsproblemerne i regionerne i Den Europæiske Unions yderste periferi (EFT C 150 af 19.5.1997, s. 62)
Europa-Parlamentets beslutning af 25. oktober 2000 om Kommissionens rapport om foranstaltninger til gennemførelse af artikel 229, stk. 2, i regionerne i Den Europæiske Unions yderste periferi (EFT C 197 af 12.7.2001, s.197)

⁷ Regionsudvalgets udtalelse om "Regionerne i EU's yderste periferi og gennemførelsen af traktatens artikel 299" (EFT C 144 af 16.5.2001, s. 11)

⁸ Udtalelse nr. 682 af 29. maj 2002 fra det økonomiske og sociale udvalg om en fremtidsstrategi for afsides liggende regioner

⁹ Rapport fra Kommissionen af 13. marts 2000 om foranstaltninger til gennemførelse af artikel 299, stk. 2, i regionerne i Den Europæiske Unions yderste periferi (KOM(2000)147 endelig udgave)

¹⁰ KOM(2002)473 endelig udgave

blev forlænget med et år, dvs. til udgangen af 2003. Det blev vedtaget af Rådet den 10. december 2002 (beslutning 2002/973/EF)¹¹.

7. Den 14. april 2003 sendte Frankrig Kommissionen en ny anmodning, der opfyldte ovennævnte krav. Anmodningen indeholder bl.a. en liste for hvert oversøisk fransk departement med en fortegnelse over varer, for hvilke Frankrig ønsker fritagelse for eller nedsættelse af særavgiften, når de fremstilles lokalt. Den indeholder endvidere oplysning, hvorvidt den maksimale afgiftsdifference mellem lokalt og ikke-lokalt producerede varer skulle være 10, 20, 30 eller 50 procentpoint. De franske myndigheder ønskede, at Rådets beslutning skulle gælde for en periode på 15 år, dog således at det hvert tredje år skulle vurderes, om ordningen burde tilpasses. Differencen på 10 procentpoint skulle i første række gælde for basisprodukter og for varer, hvor der er etableret en rimelig balance mellem varer produceret lokalt og varer produceret uden for området. Differencen på 20 procentpoints skulle først og fremmest gælde for varer, som kræver store investeringer, der influerer på fremstillingsprisen på lokalt fremstillede varer med begrænsede afsætningsmuligheder. Differencen på 30 procentpoints skulle først og fremmest gælde for varer, der fremstilles af større virksomheder, og varer, som er meget følsomme over for import fra de oversøiske departementers nabolande. Differencen på 50 procentpoints skulle gælde for alkohol, og i første række rom, i Guyane og Réunion. I den franske anmodning indgik også andre foranstaltninger, bl.a. mulighed for at undlade at opkræve særavgiften på varer, der fremstilles lokalt af virksomheder med en årsomsætning på under 550 000 EUR, mulighed for at foretage en 15%-nedsættelse af beskatningsgrundlaget for særavgiften på lokalt fremstillede varer, samt mulighed for, at de lokale myndigheder kan træffe hasteforanstaltninger for at tilpasse listen over de varer, for hvilke der kan indrømmes en differentieret særavgift
8. Kommissionen har taget stilling til denne anmodning, idet den har taget hensyn til de handicaps, som de franske oversøiske departementer kæmper med i deres industriproduktion, dvs. de handicaps som ønskes udlignet med en beskatningsdifferentiering. I tidsrummet fra maj til udgangen af september 2003 har der været forskellige brevudvekslinger og arbejds møder herom mellem de franske myndigheder og Kommissionens tjenestegrene; formålet har været at afklare begrundelsen for ordningen og at fastslå, hvor store ekstraomkostninger der er forbundet med den lokale produktion på grund af regionens handicap i forhold til varer produceret uden for regionen.
9. De vigtigste handicaps, som de franske oversøiske departementer kæmper med, skyldes de faktorer, som er omhandlet i artikel 299, stk. 2, nemlig afsides beliggenhed, øsamfundsstatus, lille areal, vanskelige topografiske og klimatiske forhold, og økonomisk afhængighed af ganske få produkter. Tre af de fire franske oversøiske departementer ligger 7000 km fra det franske moderland, og det fjerde (Réunion) ca. 9000 kilometer væk. Af de i alt 7 afsides liggende fællesskabsregioner er de fire franske oversøiske departementer de regioner, som ligger længst væk fra det europæiske kontinent. Hertil kommer, at de med mellemrum rammes af naturfænomener såsom orkaner, vulkanudbrud og jordskælv.

¹¹ EFT L 337 af 13.12.2002, s. 83

10. Regionernes afsides beliggenhed virker stærkt hæmmende for den fri bevægelighed, både hvad angår personer, varer og tjenesteydelser. Afhængigheden af luft- og søtransport bliver ikke bedre af, at disse transportformer stadig ikke er fuldt liberaliseret. Det kan ikke undgås, at produktionsomkostningerne herved øges, da disse transportformer er mindre effektive og mere bekostelige end vej- og jernbanetransport eller transport via de tværeuropæiske net.
11. De højere produktionsomkostninger er en følge ikke blot af den afsides beliggenhed, men også af regionernes afhængighed af råvarer og energi, nødvendigheden af at opbygge lagre, samt vanskelige leverancer af produktionsudstyr.
12. Kombinationen af et lille lokalt marked og en lille eksport - der skyldes den lave købekraft i de omliggende lande - resulterer i diversificerede produktionslinjer, som kun lige er store nok til at dække behovene på det lille marked, og dette indskrænker muligheder for at opnå stordriftsfordele. Det er vanskeligt at 'eksportere' varer fremstillet i de oversøiske departementer til det franske moderland eller Fællesskabets øvrige medlemsstater, fordi transportomkostningerne øger varernes pris og gør dem mindre konkurrencedygtig. De dårlige lokale afsætningsmuligheder gør det ydermere nødvendigt at opretholde store lagre, og dette forringer virksomhedernes konkurrenceevne yderligere.
13. Virksomhedernes omkostninger øges også af, at det er nødvendigt at tilkalde specialiseret arbejdskraft - dvs. personale, som har den fornødne uddannelse, og som kan gribe hurtigt ind - og af at det er så godt som umuligt at give opgaver i underentreprise, hvilket igen influerer på virksomhedernes konkurrenceevne.
14. Nævnte faktorer illustrerer, hvordan virksomhederne i de franske oversøiske departementer kæmper med organisatoriske problemer, som er ukendte for virksomhederne på det europæiske fastland, og som bevirker højere fremstillingspriser på lokalt fremstillede varer.
15. Varer fra de franske oversøiske departementer kæmper ydermere med det handicap, at deres fremstillingspriser er europæiske, hvilket betyder, at lokalt fremstillede varer, og i første række landbrugsprodukter, dårligt kan konkurrere med varer, som produceres i nabolandene, hvor arbejdskraftomkostningerne er meget lavere.
16. Uden særlige foranstaltninger kan lokalt fremstillede varer ikke konkurrere med varer udefra, og det end ikke efter indregning af udgifterne til transport til de oversøiske departementer. Den omstændighed, at der ikke kan opretholdes nogen lokal produktion, fordi lokalt producerede varer ikke er konkurrencedygtige, skader beskæftigelsen i de oversøiske departementer.
17. Det er blevet undersøgt, om Frankrig i sin anmodning overholder princippet om, at foranstaltninger skal stå i forhold til det tilstræbte mål, idet man har foretaget en global kontrol af, at de beskatningsdifferencer, som de franske myndigheder har ansøgt om, ikke fører til en overkompensation af de handicaps, som de lokale varer har i forhold til udefra kommende varer med hensyn til fremstillingspris.

18. På baggrund af disse omstændigheder foreslår Kommissionen, at der for varer på en særlig liste indføres en afgift, som der kan indrømmes hel eller delvis fritagelse for, når der er tale om varer fremstillet lokalt i de franske oversøiske departementer. Der opstilles forskellige varelistes for de enkelte oversøiske departementer, da de enkelte departementer har forskellig lokal produktion, og deres handicap er forskellige.
19. De regionale og nationale myndigheder fastsætter en differentieret beskatning inden for de fastsatte maksimumssatser: de afgiftssatser, som fastsættes af Fællesskabet, er maksimumssatser, inden for hvilke de regionale og nationale myndigheder kan tilpasse beskatningen således, at den lokale produktion i de oversøiske departementer får den fornødne støtte. Det samme gælder muligheden for at fritage lokale varer for afgiften: nogle varer kan være helt fritaget, medens andre kun er delvis fritaget.
20. Ved anvendelsen af artikel 299, stk. 2, og artikel 90 i traktaten bør det imidlertid sikres, at EU-rettens indre overensstemmelse og det indre marked ikke bringes i fare. Dette indebærer, at der kun må gennemføres foranstaltninger, som er absolut nødvendige, som står i forhold til det tilstræbte mål, og som afhjælper de handicaps, der er forbundet med regionens afsides beliggenhed. Indgrebene er ydermere begrænset til foranstaltninger for varer, som er følsomme, og for hvilke det er godtgjort, at fremstillingsprisen - ved lokal fremstilling - ligger væsentligt over fremstillingsprisen på samme varer indført udefra. Som nævnt ovenfor skal beskatningsniveauet fastsættes således, at beskatningsdifferenten kun tjener til at udligne regionens handicaps: afgiften må ikke blive noget protektionistisk våben eller krænke principperne bag det indre markeds funktion. Det gælder tilsvarende ud fra hensynet til EF-lovgivningens indre sammenhæng, at der ikke må indrømmes differentieret beskatning for landbrugsprodukter, der skal forarbejdes eller anvendes som rå- og hjælpestoffer i landbruget, når der allerede ydes støtte hertil i medfør af artikel 2 og 3 i forordning (EF) nr. 1452/2001 af 28. juni 2001, og mere specifikt den særlige forsyningsordning, med den konsekvens at virkningerne af subsidier eller afgiftsfritagelser udlignes af særtoldordningen. Omvendt kan der indrømmes differentieret beskatning på produkter, som ikke modtager sådan støtte, fordi de anvendes direkte til konsum.
21. Varer, for hvilke der kan indrømmes afgiftsfritagelse eller -nedsættelse, når der er tale om varer, som produceres lokalt i de franske oversøiske departementer, opdeles i tre kategorier, alt efter den foreslåede beskatningsdifferences størrelse: 10%, 20% og 30%. Kommissionen har måttet afvise forslaget om en beskatningsdifferent på 50 procentpoint for alkohol.
22. For så vidt angår lokalt fremstillede varer, for hvilke der kun indrømmes en beskatningsnedsættelse, kan maksimumssatsen dog overskrides, når den virksomhed, der normalt skal udrede afgiften på lokalt fremstillede produkter, har en årlig omsætning på under 550 000 EUR. Dette giver mulighed for at fritage sådanne virksomheder for denne afgift og mindske deres forpligtelser. Denne bestemmelse må dog ikke resultere i, at de under stk. 2 omhandlede maksimumsangivelser øges med mere end 5 procentpoint. Hvis der til eksempel tages en vare, for hvilken der gælder en beskatningsdifferent på 10 procentpoint, indebærer dette, at særavgiften på udefra kommende varer bliver på 15%, hvis der gælder en særavgift på 5% på samme vare fremstillet i de oversøiske departementer. Da virksomheder med en årsomsætning på 550 000 EUR er fritaget for særavgiften på lokalt fremstillede varer, bliver den maksimale beskatningsdifferent på 15 procentpoint (dvs. 10+5) for varer

fremstillet af sådanne virksomheder, og 10 procentpoints på varer fremstillet af virksomheder med en årsomsætning på 550 000 EUR og derover.

23. De nationale og regionale myndigheder kan anvende særtoldordningen på varer, som ellers ikke ville være omfattet af denne beslutning, forudsat at denne beskatning sker på nøjagtigt samme vilkår for lokale varer og varer med oprindelse uden for regionen. Dette er f. eks. ikke tilfældet, hvis afgiftsgrundlaget kun nedsættes for lokalt producerede varer. Lige som i tilfælde, hvor der indrømmes en beskatningsdifference, kan den omstændighed, at virksomheder med en årsomsætning på under 550 000 EUR er fritaget for særavgiften på lokalt fremstillede varer, dog medføre, at der indrømmes en beskatningsdifference på op til 5 procentpoint.
24. Beskatningens formålserklæring og bestemmelserne om, hvad provenuet fra særtoldordningen skal bruges til, underbygger det opstillede sigte, som er at støtte de franske oversøiske departementers samfundsøkonomiske udvikling, jf. beslutningen af 1989. Det er fastsat i loven, at indtægterne fra afgiften skal indgå i det provenu, som de franske oversøiske departementer opnår i deres økonomiske og finansielle politik, og at de skal anvendes til en politik, der fremmer økonomisk og samfundsmæssig udvikling, og herunder bistand til fremme af lokale aktiviteter.
25. Proceduren kan fremskyndes, når det er nødvendigt at træffe en hurtig beslutning; i så fald vedtager Rådet, med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, de foranstaltninger, som er nødvendige for at sætte beslutningen i værk. Selv en lille tilpasning kan influere på varelisten og på, hvor stor en afgiftsfritagelse eller -nedsættelse der indrømmes. Dette er begrundelsen for at give Rådet beføjelse til at varetage gennemførelsen, jf. traktatens artikel 202. Bestemmelsen gør det også muligt at foretage en hurtigere ajourføring af Rådets beslutning, f.eks. i tilfælde, hvor der igangsættes ny produktion i et af de franske oversøiske departementer. En sådan fremskyndet procedure er også nyttig, hvis det bliver nødvendigt at træffe foranstaltninger til imødegåelse af illoyal handelspraksis. Kommissionen vil straks forelægge Rådet forslag til hasteforanstaltninger i tilfælde, hvor de nationale myndigheder anmoder herom.
26. Ordningen løber i ti år. De franske myndigheders ønske om en længere varighed kan ikke imødekommes. Ti år er den længste varighed, der kan fastsættes for undtagelsesbestemmelser på grundlag af traktatens artikel 299, stk. 2. Det vil under alle omstændigheder være nødvendigt at tage ordningen op til vurdering efter fem år. Det betyder, at de franske myndigheder senest den 31. december 2007 skal forelægge Kommissionen en rapport over, hvordan den i artikel 1 omhandlede ordning er blevet gennemført, således at det kan kontrolleres, hvilken virkning de truffene foranstaltninger har haft, og hvor meget de har bidraget til at fremme/bevare det lokale erhvervsliv på baggrund af de afsides liggende regioners handicaps. Rapporten kommer til at danne grundlag for en eventuel revision af foranstaltningernes anvendelsesområde og den afgiftsfritagelse, som er indrømmet i medfør af Fællesskabets lovgivning.
27. For at sikre kontinuiteten i forhold de foregående ordninger, jf. Rådets beslutning 89/688/EØF af 22. december 1989 og 2002/973/EF af 10. december 2002, bør beslutningen iværksættes pr. 1. januar 2004. På grund af den forsinkelse, hvormed de franske myndigheder forelagde den for deres anmodning nødvendige dokumentation - bl.a. lister over, hvilke varer der ønskedes omfattet af en beskatningsdifference - og

beskatningsdifferencens størrelse er det imidlertid nødvendigt at ændre gennemførelsesbestemmelserne for Rådets beslutning således, at nævnte myndigheder kan iværksætte beslutningens indhold gennem national lovgivning. Derfor foreslås det for det første, at det fastsættes, at de bestemmelser i beslutningen, som vedrører varer, for hvilke der kan indrømmes differentieret beskatning, og de bestemmelser i beslutningen, som vedrører fastsættelse af foranstaltninger til gennemførelse af beslutningen, først får virkning fra den 1. juli 2004, og for det andet at Rådets beslutning 89/688/EØF af 22. december 1989 forlænges til samme dato, dvs. med 6 måneder.

28. Forslaget berører ikke traktatens bestemmelser om statsstøttekontrol.

Bemærkninger til de enkelte artikler

Artikel 1

Ved stk. 1 bemyndiges de franske myndigheder til at indrømme afgiftsfritagelse eller -nedsættelse for de i bilaget anførte varer, når de fremstilles lokalt i de franske oversøiske departementer, indtil den 31. december 2013, dvs. i op til 10 år.

I stk. 2 fastsættes den maksimalt tilladte beskatningsdifference mellem lokale varer og varer udefra. Der gælder maksimumssatser på 10, 20 eller 30 procentpoint, alt efter de i bilaget anførte varekategorier.

For varer, der kun omfattes af en afgiftssnedsættelse, åbnes der i stk. 3 mulighed for, at maksimumssatserne kan overskrides, når den virksomhed, som normalt skal udrede afgiften, har en årsomsætning på under 550 000 EUR, og den dermed er fritaget for afgiften. Den ekstra beskatningsdifference må dog ikke overstige 5 procentpoints.

For varer, som ikke er anført i bilaget, og for hvilke der egentlig ikke indrømmes nogen beskatningsdifference, åbnes der i stk. 4 mulighed for, at den i stk. 3 omhandlede fritagelse af små virksomheder kan resultere i en beskatningsdifference. Denne beskatningsdifference må dog ikke overstige 5 procentpoints.

Artikel 2

Formålet med denne artikel er fastslå, at der ikke må indrømmes differentieret beskatning for landbrugsvarer, der skal forarbejdes eller anvendes som rå- og hjælpestoffer, og som modtager støtte i henhold til artikel 2 og 3 i forordning (EF) nr. 1452/2001 af 28. juni 2001, og herunder den særlige forsyningsordning, i form af subsidier eller toldfritagelse.

Artikel 3

I denne artikel fastslås det, at ansvaret for gennemførelsesbestemmelserne til artikel 1 og 2 ligger hos Rådet, og at dette træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Artikel 4

I denne artikel pålægges de franske myndigheder pligt til straks at anmelde alle særtoldordningen med differentieret varebeskatning til Kommissionen. Denne bestemmelse åbner mulighed for, at Fællesskabets lovgivning efter en femårs periode kan tilpasses; dette sker på grundlag af et forslag, som Kommissionen forelægger Rådet, og som baseres på en rapport, som de franske myndigheder har pligt til at forelægge til belysning af, hvilke virkninger de gennemførte foranstaltninger har haft, og hvor meget de har bidraget til at fremme eller bevare det lokale erhvervsliv.

Artikel 5

I denne artikel fastsættes det, hvornår bestemmelserne træder i kraft, og hvilken dato de anvendes fra. Af hensyn til kontinuiteten i forhold til den nuværende ordning fastsættes det, at beslutningen træder i kraft pr. 1. januar 2004. For at give de franske myndigheder tid til at iværksætte Rådets beslutning gennem national lovgivning, fastsættes det dog i stk. 2, at bestemmelserne i artikel 1 og 2 først får virkning fra den 1. juli 2004. For at undgå, at der opstår et juridisk tomrum, fastsætter man i stk. 3, at Rådets beslutning 89/688/EØF af 22. december 1989 forlænges til nævnte dato, dvs. med 6 måneder.

Forslag till

RÅDETS BESLUTNING

om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer og om forlængelse af beslutning 89/688/EØF

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR -

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 299, stk. 2

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹²

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet¹³

og ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til traktatens artikel 299, stk. 2, finder dennes bestemmelser anvendelse på de afsides liggende regioner, og dermed også på de franske oversøiske departementer, fordi deres situation for så vidt angår økonomiske og sociale strukturer vanskeliggøres af deres fjerne beliggenhed, deres status som øsamfund, deres lille areal, deres vanskelige topografiske og klimatiske forhold, og deres økonomiske afhængighed af ganske få produkter. Denne bestemmelse er en videreførelse af de tidligere vedtagne foranstaltninger vedrørende afsides liggende regioner, og herunder de franske oversøiske departementer, jf. Rådets afgørelse 89/687/EØF af 22. december 1989 om indførelse af et særligt program for de franske oversøiske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og økarakter (Poseidom)¹⁴.
- (2) Det er fastsat i artikel 2, stk. 3, i Rådets beslutning 89/688/EØF af 22. december 1989 om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer¹⁵, at lokale varer på grund af de oversøiske departementers særlige problemer helt eller delvist kan fritages for afgiften i en periode på op til ti år efter ordningens indførelse. Da afgiften blev indført den 1. januar 1993, udløb denne periode egentligt den 31. december 2002.

¹² EFT C af, s. .

¹³ EFT C af, s. .

¹⁴ EFT L 399 af 30.12.1989, s. 39.

¹⁵ EFT L 399 af 30.12.1989, s. 46. Denne beslutning er ændret ved beslutning 2002/973/EF (EFT L 337 af 31.12.2002, s. 83

- (3) Det er fastsat i artikel 3 i beslutning 89/688/EØF, at Kommissionen skal forelægge en rapport over ordningens gennemførelse, således at det kan vurderes, hvilke virkninger den har haft, og hvorvidt afgiftsfritagelsen bør opretholdes. Kommissionen konstaterer i den rapport, som den forelagde Rådet den 24. november 1999¹⁶, at de fire franske oversøiske departementer på grund af deres afsides beliggenhed befinder sig i en langt mere udsat økonomisk og social situation end resten af Den Europæiske Union, idet den understreger, hvor vigtig denne særtoldordning og de lokale varers fritagelse herfra er for disse regioners samfundsøkonomiske udvikling.
- (4) I henhold til Kommissionens rapport af 14. marts 2000 om foranstaltninger til gennemførelse af traktatens artikel 299, stk. 2¹⁷, skal nævnte artikel iværksættes i partnerskab med de berørte medlemsstater på grundlag af begrundede anmodninger, der fremsættes af medlemsstaterne.
- (5) Frankrig sendte den 12. marts 2002 Kommissionen en anmodning om at få videreført fritagelsen for særafgiften for ti år. Det fremgik ikke af anmodningen, hvilke varer der ønskedes fritaget i den nye ordning, hvor stor beskatningsdifferenten skulle være mellem de lokale varer og udefra kommende varer, og hvordan de handicaps, de franske oversøiske departementer kæmper med, begrundede en sådan fritagelse og sådanne beskatningsforskelle. For at undgå, at der skulle opstå et juridisk tomrum, fordi anmodningen ikke var komplet, blev det ved beslutning 2002/973/EF besluttet at forlænge beslutning 89/688/EØF med et år.
- (6) Den 14. april 2003 sendte Frankrig Kommissionen en ny anmodning, der opfyldte ovennævnte krav. De franske myndigheder udtrykte heri et ønske om, at rådsbeslutningen skulle gælde for en 15 års periode, idet det hvert tredje år skulle undersøges, om ordningen burde tilpasses. Der ønskedes mulighed for at indrømme en differentieret særafgift, således at varer fremstillet uden for de oversøiske departementer beskattedes hårdere end varer fremstillet i disse. For basisprodukter og for varer, hvor der er etableret en rimelig balance mellem varer fremstillet lokalt og varer fremstillet uden for området, skulle der gælde en difference på 10 procentpoint. For varer, som kræver større investeringer, der influerer på prisen ved lokal fremstilling af varer til et lille marked, skulle der gælde en difference på 20 procentpoint. For varer, der fremstilles af større virksomheder, og varer, som er meget følsomme over for import fra de oversøiske departementers nabolande, skulle der gælde en difference på 30 procentpoint. For alkohol, og i første række rom, i Guyane og Réunion, skulle der gælde en difference på 50 procentpoint. I den franske anmodning indgik yderligere foranstaltninger, bl.a. en mulighed for at undlade at opkræve særafgiften på varer, der fremstilles lokalt af virksomheder med en årsomsætning på 550 000 EUR, en mulighed for at foretage en 15%-nedsættelse af beskatningsgrundlaget for særafgiften på lokalt fremstillede varer, samt en mulighed for, at de lokale myndigheder kan træffe hasteforanstaltninger for at tilpasse listen over de varer, for hvilke der kan indrømmes en differentieret særafgift.
- (7) De alvorligste handicaps skyldes de faktorer, som er omhandlet i traktatens artikel 299, stk. 2, dvs. fjern beliggenhed, status som øsamfund, lille areal, vanskelige

¹⁶ KOM(1999)621 endelig udgave

¹⁷ KOM(2000)147 endelig udgave

topografiske og klimatiske forhold, samt økonomisk afhængighed af ganske få produkter. Hertil kommer, at regionerne med mellemrum rammes af naturfænomener såsom orkaner, vulkanudbrud og jordskælv.

- (8) Den afsides beliggenhed virker hæmmende på den frie bevægelighed, både for så vidt angår personer, varer og tjenesteydelser. Afhængigheden af luft- og søtransport bliver ikke bedre af, at disse transportformer stadig ikke er fuldt liberaliseret. Det kan ikke undgås, at produktionsomkostningerne herved øges, da disse transportformer er mindre effektive og mere bekostelige end vej- og jernbanetransport eller transport via de tværeuropæiske net.
- (9) De højere produktionsomkostninger skyldes ikke blot den afsides beliggenhed, men også afhængigheden af råvarer og energi, nødvendigheden af at opbygge lagre, samt vanskelige leverancer af produktionsudstyr.
- (10) Kombination af en lille lokalt marked og en lille eksport, hvilket skyldes den lave købekraft i de omliggende lande, resulterer i diversificerede produktionslinjer, som kun lige er store nok til at dække behovene på det lille marked, og dette indskrænker muligheder for at opnå stordriftsfordele. Det er vanskeligt at 'eksportere' varer fremstillet i de oversøiske departementer til det franske moderland eller de øvrige medlemsstater, fordi transportomkostningerne øger varernes pris og gør dem mindre konkurrencedygtig. De dårlige lokale afsætningsmuligheder gør det ydermere nødvendigt at opretholde store lagre, og dette forringer virksomhedernes konkurrenceevne yderligere.
- (11) Virksomhedernes omkostninger øges også af, at det er nødvendigt at tilkalde specialiseret arbejdskraft - dvs. personale, som har den fornødne uddannelse, og som kan gribe hurtigt ind - og af at det er så godt som umuligt at give opgaver i underentreprise, hvilket igen influerer på virksomhedernes konkurrenceevne.
- (12) Finansielt har disse handicaps den følge, at fremstillingsprisen på lokale varer ligger højere, og at de ikke uden særlige foranstaltninger kan konkurrere med varer udefra, som ikke lider under disse handicaps, selv ikke efter indregning af udgifterne til transport til de oversøiske departementer. Befolkningen i de franske oversøiske departementer har ringere muligheder for at finde beskæftigelse, når der ikke kan opretholdes en lokal produktion, fordi lokalt producerede varer ikke er konkurrencedygtige.
- (13) Varer fra de franske oversøiske departementer kæmper ydermere med det handicap, at deres fremstillingspriser er europæiske, hvilket betyder, at lokalt fremstillede varer, og i første række landbrugsprodukter, dårligt kan konkurrere med varer, som produceres i nabolandene, hvor arbejdskraftomkostningerne ligger langt lavere.
- (14) Det er blevet undersøgt, om Frankrig i sin anmodning overholder princippet om, at foranstaltninger skal stå i forhold til det tilstræbte mål, idet der er foretaget en global kontrol af, at de beskatningsdifferencer, som de franske myndigheder har ansøgt om, ikke fører til en overkompensation af de handicaps, som de lokale varer har i forhold til udefra kommende varer med hensyn til fremstillingspris
- (15) På baggrund af disse omstændigheder bør det tillades, at der for varer på en særlig liste indføres en afgift, som der kan indrømmes hel eller delvis fritagelse for, når der er tale om varer fremstillet lokalt i de franske oversøiske departementer. Virkningen af en

sådan differentieret beskatning er at retablere de lokalt fremstillede varer deres konkurrenceevne, med deraf følgende bevarelse af aktiviteten og beskæftigelsen i de oversøiske departementer. Der bør opstilles forskellige varelistes for de enkelte oversøiske departementer, da de enkelte departementer har forskellig lokal produktion, og deres handicap er forskellige.

- (16) Ved anvendelsen af artikel 299, stk. 2, og artikel 90 i traktaten bør det imidlertid sikres, at EU-rettens indre overensstemmelse og det indre marked ikke bringes i fare. Dette indebærer, at der kun må gennemføres foranstaltninger, som er absolut nødvendige, som står i forhold til de tilstræbte mål, og som afhjælper de handicaps, der skyldes regionens afsides beliggenhed. Indgrebene begrænses til kun at omfatte foranstaltninger for varer, som er følsomme, og for hvilke det er godtgjort, at fremstillingsprisen ved lokal fremstilling ligger væsentligt over fremstillingsprisen på samme varer indført udefra. Beskatningsniveauet bør tilpasses således, at beskatningsdifferencen kun tjener til at udligne regionens handicaps: afgiften må ikke blive til et protektionistisk våben. Det gælder tilsvarende, ud fra hensynet til EF-lovgivningens indre sammenhæng, at der ikke må indrømmes differentieret beskatning for landbrugsprodukter, der skal forarbejdes eller anvendes som rå- og hjælpestoffer i landbruget, når der allerede ydes støtte hertil i medfør af artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1452/2001 af 28. juni 2001 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for de franske oversøiske departementer og om ændring af direktiv 72/462/EØF og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 525/77 og nr. 3763/91 (Poseidom)¹⁸, og mere specifikt den særlige forsyningsordning.
- (17) Varer, for hvilke der kan indrømmes afgiftsfritagelse eller -nedsættelse, når der er tale om varer, som produceres lokalt i de franske oversøiske departementer, opdeles i tre kategorier, alt efter om den foreslåede beskatningsdifferens skal være på 10, 20 eller 30 procentpoints.
- (18) Lokale producenter med en årsomsætning på under 550 000 EUR bør imidlertid kunne fritages for særavgiften. Det bør derfor fastsættes, at de fastsatte maksimumssatser for differencen kan overskrides, når de varer, disse producenter fremstiller, kun omfattes af en afgiftsnedsættelse. Denne bestemmelse må dog ikke medføre, at de fastsatte maksimumssatser øges med mere end 5 procentpoint.
- (19) For så vidt angår varer, som ikke er opført i bilaget, bør det af konsekvenshensyn fastsættes, at den omstændighed, at virksomheder med en årlig omsætning på under 550 000 EUR er fritaget for at betale særavgiften på lokalt fremstillede varer, kan resultere i en differentieret beskatning afhængigt af, om varen er fremstillet lokalt. Som i ovenstående tilfælde må en sådan afgiftsdifferens dog ikke overstige 5 procentpoint.
- (20) Beskatningens formålserklæring og bestemmelserne om, hvad provenuet fra særavgiften skal bruges til, underbygger det opstillede sigte, som er at støtte de franske oversøiske departementers samfundsøkonomiske udvikling, jf. beslutning 1989/688/EØF. Det er fastsat i loven, at indtægterne fra afgiften skal indgå i det provenu, som de franske oversøiske departementer opnår i deres økonomiske og

¹⁸ EFT L 198 af 21.7.2001, s. 11.

finansielle politik, og at de skal anvendes til en politik, der fremmer økonomisk og samfundsmæssig udvikling, og herunder bistand til fremme af lokale aktiviteter.

- (21) Når der foreligger særlige omstændigheder, som kræver en hurtig beslutningstagning, bør Rådet på forslag af Kommissionen kunne træffe afgørelse med kvalificeret flertal om iværksættelse af foranstaltninger, som er nødvendige for at gennemføre denne beslutning, og herunder ajourføring af de i bilaget anførte varelistes i tilfælde af, at de franske oversøiske departementer igangsætter produktion heraf, og iværksættelse af hasteforanstaltninger i tilfælde, hvor den lokale produktion bringes i fare på grund af visse former for handelspraksis. Selv ved begrænsede ændringer kan det ikke udelukkes, at de kan få store budgetvirkninger for modtagerne af indtægterne fra særavgiften. Disse foranstaltninger berører også varelisten og afgiftsfritagelser og -nedsættelser. Begge disse årsager gør det berettiget at give Rådet beføjelse til at gennemføre denne beslutning.
- (22) Frankrig har pligt til at anmelde ordninger, der vedtages i medfør af denne beslutning, til Kommissionen.
- (23) Ordningen løber i ti år. Den skal dog tages op til bedømmelse efter fem år. Det betyder, at de franske myndigheder senest den 31. december 2007 skal forelægge Kommissionen en rapport over, hvordan den tilladte ordning er blevet gennemført, således at det kan kontrolleres, hvilken virkning de truffene foranstaltninger har haft, og hvor meget de har bidraget til at fremme/bevare det lokale erhvervsliv på baggrund af de franske oversøiske departementers handicaps. Rapporten danner grundlag for en eventuel revision af varelistes og afgiftsfritagelser.
- (24) For at sikre kontinuiteten i forhold den ordning, der er indført ved beslutning 89/688/EØF og beslutning 2002/973/EØF, bør nærværende beslutning anvendes pr. 1. januar 2004. For at give de franske myndigheder tid til at iværksætte denne beslutning gennem national lovgivning, bør det dog fastsættes, at dens bestemmelser om, hvilke varer der kan indrømmes differentieret beskatning for, og hvilke foranstaltninger der kræves vedtaget for at gennemføre beslutningen, først får virkning fra den 1. juli 2004. For at undgå, at der opstår et juridisk tomrum, bør beslutning 89/688/EØF forlænges til 30. juni 2004.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Som undtagelse fra traktatens artikel 23, 25 og 90 bemyndiges de franske myndigheder til indtil den 31. december 2013 at indrømme de i bilaget anførte varer fritagelse for eller nedsættelse af særavgiften "octroi de mer", når disse varer er fremstillet lokalt i de franske oversøiske departementer Guadeloupe, Guyane, Martinique og Réunion.

En sådan fritagelse skal ske som led i strategien for økonomisk og social udvikling af de franske oversøiske departementer under hensyntagen til Fællesskabets rammebestemmelser og bidrage til at fremme den lokale aktivitet, idet dog samhandelsvilkårene ikke må ændres i et sådant omfang, at den fælles interesse tilsidesættes.

2. Hvad angår den beskatningsats, der gælder for tilsvarende varer med oprindelse uden for de oversøiske departementer, må den i stk. 1 omhandlede afgiftsfritagelse eller -nedsættelse må ikke overstige følgende satser:
 - a) 10 procentpoint for varer anført i bilagets del A
 - b) 20 procentpoint for varer anført i bilagets del B
 - c) 30 procentpoint for varer anført i bilagets del C.
3. For at de franske myndigheder kan fritage varer, som fremstilles af virksomheder med en årsomsætning på under 550 000 EUR, fastsættes det, at de i stk. 2 omhandlede satser, kan forhøjes med op til 5 procentpoint.
4. For så vidt angår varer, som ikke er opført i bilaget, kan de franske myndigheder indrømme en beskatningsdifference, når sådanne varer fremstilles lokalt af en i stk. 3 omhandlet virksomhed. En sådan beskatningsdifference må dog ikke overstige 5 procentpoint.

Artikel 2

De franske myndigheder skal anvende samme beskatningsordning som den, der gælder for lokalt fremstillede varer, på varer, som omfattes af den særlige forsyningsordning, der er omhandlet i artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1452/2001.

Artikel 3

Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, vedtager de foranstaltninger, som er nødvendige for at gennemføre artikel 1 og 2, og herunder ajourføring af de i bilaget anførte varelistes i tilfælde af, at der indledes produktion heraf i de franske oversøiske departementer, og iværksættelse af hasteforanstaltninger i tilfælde, hvor den lokale produktion bringes i fare på grund af visse former for handelspraksis.

Artikel 4

Frankrig anmelder straks de i artikel 1 omhandlede ordninger til Kommissionen.

Senest den 31. december 2007 forelægger de franske myndigheder Kommissionen en rapport om gennemførelsen af den i artikel 1 omhandlede ordning, således at det kan vurderes, hvilke virkninger de trufne foranstaltninger har haft, og hvor meget de har bidraget til at fremme eller opretholde det lokale erhvervsliv under hensyntagen til de handicaps, som de afsides liggende regioner kæmper med.

Med udgangspunkt i denne rapport forelægger Kommissionen Rådet en rapport med en komplet økonomisk og social analyse og i givet fald et forslag til tilpasning af bestemmelserne i denne beslutning.

Artikel 5

Beslutning 89/688/EØF forlænges til den 30. juni 2004.

Artikel 6

Artikel 1-4 anvendes fra den 1. juli 2004.

Artikel 5 anvendes fra den 1. januar 2004.

Artikel 7

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...]

*På Rådets vegne
Formand*

BILAG

A. Liste over de varer, som omhandles i artikel 1, stk. 2, litra a, jf. den fælles toldtarif¹⁹

1. Departementet Guadeloupe

0105, 0201, 0203, 0205, 0207, 0208, 0209, 0305 med undtagelse af 0305 10, 0403, 0405, 0406, 08 med undtagelse af 0807, 1106, 2001, 2005, 2103, 2104, 2209, 2302, 2505, 2710, 2711 12, 2711 13, 2712, 2804, 2806, 2811, 2814, 2836, 2851 00, 2907, 3204, 3205, 3206, 3207, 3211 00 00, 3212, 3213, 3214, 3215, 3808, 3809, 3925 med undtagelse af 3925 10 00, 3925 20 00, 3925 30 00 og 3925 90, 4012, 4407 10, 4409 med undtagelse af 4409 20, 4415 20, 4818 med undtagelse af 4818 10, 4818 20 og 4818 30, 4820, 7003, 7006 00, 7225, 7309 00, 7310, 7616 91 00, 7616 99, 8419 19 00, 8471, 8902 00 18, og 8903 99.

2. Departementet Guyane

3824 50 og 6810 11.

3. Departementet Martinique

0105, 0201, 0203, 0205, 0207, 0208, 0209, 0305, 0403 med undtagelse af 0403 10, 0406, 0706 10 00, 0707, 0709 60, 0709 90, 0710, 0711, 08 med undtagelse af 0807, 1106, 1209, 1212, 1904, 2001, 2005, 2103, 2104, 2209, 2302, 2505 10 00, 2505 90 00, 2710, 2711 12, 2711 13, 2712, 2804, 2806, 2811, 2814, 2836, 2851 00, 2907, 3204, 3205, 3206, 3207, 3211 00 00, 3212, 3213, 3214, 3215, 3808 90, 3809 91, 3820 00 00, 4012, 4401, 4407, 4408, 4409, 4415 20, 4418 med undtagelse af 4418 10, 4418 20, 4418 30, 4418 50 og 4418 90, 4421 90, 4811, 4820, 6902, 6904 10 00, 7003, 7006 00, 7225, 7309 00, 7310, 7616 91 00, 7616 99, 8402 90 00, 8419 19 00, 8438, 8471 og 8903 99.

4. Departementet Réunion

0105, 0207, 0208, 0209, 0301, 0302, 0303, 0304, 0305, 0403, 0405, 0406, 0407, 0408, 0601, 0602, 0710, 0711, 08, 0904, 0905 00 00, 0910 91, 1106, 1212, 1604 14, 1604 19, 1604 20, 1701, 1702, 1902 med undtagelse af 1902 11 00, 1902 19, 1902 20, 1902 30 og 1902 40, 1904, 2001, 2005 med undtagelse af 2005 51, 2006, 2007, 2103, 2104, 2201, 2309, 2710, 2712, 3211 00 00, 3214, 3402, 3505, 3506, 3705 10 00, 3705 90 00, 3804 00, 3808, 3809, 3811 90, 3814 00, 3820, 3824, 39 med undtagelse af 3917, 3919, 3920, 3921 90 60, 3923, 3925 20 00 og 3925 30 00, 4009, 4010, 4016, 4407 10, 4409 med undtagelse af 4409 20, 4415 20, 4421, 4806 40 90, 48 11, 48 18 med undtagelse af 4818 10, 4820, 6306, 6809, 6811 90 00, 7009, 7312 90, 7314 med undtagelse af 7314 20, 7314 39 00, 7314 41 90, 7314 49 og 7314 50 00, 7606, 8310, 8418, 8421, 8471, 8537, 8706, 8707, 8708, 8902 00 18, 8903 99, 9001, 9021 29 00, 9405, 9406 med undtagelse af 9406 00, og 9506.

¹⁹ Bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1), senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2176/2002 af 6. december 2002 (EFT L 331 af 7.12.2002, s. 3)

B. Liste over de varer, som omhandles i artikel 1, stk. 2, litra b, jf. den fælles toldtarif²⁰

1. Departementet Guadeloupe

0210, 0301, 0302, 0303, 0304, 0305 10, 0306, 0307, 0407, 0409 00 00, 0601, 0602, 0603, 0604, 0702, 0705, 0706 10 00, 0707 00, 0709 60, 0709 90, 0807, 1008 90 90, 1601, 1602, 1604 20, 1605, 1702, 1704, 1806, 1902, 1905, 2105 00, 2201 10, 2202 10 00, 2202 90, 2309, 2523 21 00, 2523 29 00, 2828 10 00, 2828 90 00, 3101 00 00, 3102, 3103, 3104, 3105, 3301, 3302, 3305, 3401, 3402, 3406 00, 3917, 3919, 3920, 3923, 3924, 3925 10 00, 3925 20 00, 3925 30 00, 3925 90, 3926 10 00, 3926 90, 4409 20, 4418, 4818 10, 4818 20, 4818 30, 4819, 4821, 4823, 4907 00 90, 4909 00, 4910 00 00, 4911 10, 6306, 6805, 6810, 6811 90 00, 7213, 7214, 7217, 7308, 7314, 7610 10 00, 7610 90 90, 9401, 9403, 9404 og 9406.

2. Departementet Guyane

0303 79, 0306 13, 0403 10, 1006 20, 1006 30, 2009 80, 2202 10, 2309 90, 2505 10 00, 2517 10, 2523 21 00, 3208 20, 3209 10, 3917, 3923, 3925, 7308 90 og 7610 90.

3. Departementet Martinique

0210, 0302, 0303, 0304, 0306, 0307, 0403 10, 0405, 0407, 0409 00 00, 0601, 0602, 0603, 0604, 0702, 0705, 0807, 1008 90 90, 1102, 1601, 1602, 1604 20, 1605, 1702, 1704, 1806, 1902, 2105 00, 2106, 2201, 2202 10 00, 2202 90, 2309, 2523 21 00, 2523 29 00, 2828 10 00, 2828 90 00, 3101 00 00, 3102, 3103, 3104, 3105, 3301, 3302, 3305, 3401, 3402, 3406 00, 3808 med undtagelse af 3808 90, 3809 med undtagelse af 3809 91, 3820 med undtagelse af 3820 00 00, 3917, 3919, 3920, 3923, 3924, 3925, 3926, 4418 10, 4418 20, 4418 30, 4418 50 og 4418 90, 4818, 4819, 4821, 4823, 4907 00 90, 4909 00, 4910 00 00, 4911 10, 6103, 6104, 6105, 6107, 6203, 6204, 6205, 6207, 6208, 6306, 6805, 6810, 6811 90 00, 7213, 7214, 7217, 7308, 7314, 7610, 9401, 9403, 9404, 9405 60 og 9406.

4. Departementet Réunion

0306, 0307, 0409 00 00, 0603, 0604, 0709 60, 0901 21 00, 0901 22 00, 0910 10 00, 0910 30 00, 1507 90, 1508 90, 1510 00 90, 1512 19, 1515 29, 1516, 1601, 1602, 1605, 1704, 1806, 1901, 1902 11 00, 1902 19, 1902 20, 1902 30, 1902 40, 1905, 2005 51, 2008, 2105 00, 2106, 2828 10 00, 2828 90 00, 3208, 3209, 3210, 3212, 3301, 3305, 3401, 3917, 3919, 3920, 3921 90 60, 3923, 3925 20 00, 3925 30 00, 4012, 4418, 4818 10, 4819, 4821, 4823, 4907 00 90, 4909 00, 4910 00 00, 4911 10, 4911 91, 7308, 7309 00, 7310, 7314 20, 7314 39 00, 7314 41 90, 7314 49, 7314 50 00, 7326, 7608, 7610, 7616, 8419 19 00, 8528, 9401, 9403, 9404 og 9406 00.

²⁰ Bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987 s. 1), senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2176/2002 af 6. december 2002 (EFT L 331 af 7.12.2002, s. 3).

C. Liste over de varer, som omhandles i artikel 1, stk. 2, litra c, jf. den fælles toldtarif²¹

1. Departementet Guadeloupe

0901 11 00, 0901 12 00, 0901 21 00, 0901 22 00, 1006 30, 1006 40 00, 1101 00, 1517 10, 1701, 1901, 2006, 2007, 2009, 2106, 2203 00, 2208 40, 2517 10, 3208, 3209, 3210, 3705 10 00, 3705 90 00, 7009 91 00, 7009 92 00, 7015 10 00, 71 13, 71 14, 71 15, 71 17 og 90 01 40.

2. Departementet Guyane

2208 40, 4403 49 og 4407 29.

3. Departementet Martinique

0901 11 00, 0901 21 00, 0901 22 00, 1006 30, 1006 40 00, 1101 00, 1517 10, 1701, 1901, 1905, 2006, 2007, 2008, 2009, 2203 00, 2208 40, 2517 10, 3208, 3209, 3210, 7009, 7015 10 00, 7113, 7114, 7115, 7117 og 9001 40.

4. Departementet Réunion

2009, 2202 10 00, 2202 90, 2203 00, 2204 21, 2206 00, 2208 40, 2402 20, 2403, 7113, 7114, 7115, 7117 og 8521.

²¹ Bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987 s. 1), senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2176/2002 af 6. december 2002 (EFT L 331 af 7.12.2002, s. 3).

FINANSIERINGSOVERSIGT	
	Dato: 2004
1. Budgetpost:	Bevillinger:
2. Foranstaltningens betegnelse: Forslag til rådsbeslutning om særtoldordningen i de franske oversøiske departementer	
3. Retsgrundlag: EF-traktatens artikel 299, stk. 2.	
4. Foranstaltningens målsætninger: Formålet er at forlænge og ændre afgiftsordningen for så vidt angår fritagelse for og nedsættelse af særavgiften på varer, som fremstilles lokalt i de franske oversøiske departementer.	
5. Finansielle virkninger Foranstaltningen har ingen finansielle virkninger på Fællesskabets budget.	